

zék. Ezek után önmagára ugyan rászuggerálhatta az isteni küldetés naiv hitét, de mint a következmények és a mai helyzet mutatja, ez a szuggesztió az albánoknál nem sikerült Durazzói Vilmosnak.

Quid nunc?! Mi következék most? Vagy van szükség az önálló Albániára, vagy nincs. Diplomáciánknak sikerült benűnket meggyőznie arról, hogy nekünk szükségünk van rá. Szükségünk van rá azért, hogy Szerbiát és a Balkán egyéb részeit elzárjuk a tengertől. Erre a tengertől való elzárásra pedig azért van szükségünk, mert a legtermészetesebb valami, hogy a nyersterményekkel, élő állatokkal stbivel megrakott szerb és egyéb hajók Franciaországból, Angliából nem fognának üresen, hanem ipari cikkekkel visszatérni. Ez talán elég argumentum a mi szempontunkból Albánia szükségessége mellett. Albániában tehát minden áron rendet kell teremteni. Azzal, hogy egy-két hadihajónk Durazzó előtt horgonyoz, célt nem érünk. Az albánokat vagy meg kell fékezni erőhatalommal, vagy meg kell velük okosan alkudni. Ha lehetséges, védjük meg érdekeinket Albániában Vilmos fejedelmével, de ha az albánok mindenképpen ellene vannak, csináljunk rendet és békét — nélküle. Albánia a mi kreációnk, de Durazzói Vilmos nem a mi kreaturánk. Legyen vége a játéknak és legyen végre rend. Vagy van kedvük a nagyhatalmaknak Wied Vilmost megtartani fejedelmi székében, vagy nincs. Ha van, akkor méltatlan az európai nagyhatalmakhoz, hogy megengedi, hogy egy tenyérszerű ország packázzék az ő akaratukkal. Ha pedig Durazzói Vilmost már elejtették, akkor méltatlan hozzájuk ez a tétovázás, ez a macska-egér-játék. Ha így, ha úgy áll a dolog, ne hagyják Vilmos fejedelmet ebben a kínos helyzetben vergődni és ne csináljanak belőle tragikomikus figurát.

De bárhogyan áll is a dolog, felháborító az európai hatalmak részéről az albán eseményeknek nem is páholyból nézése, hanem végtelen közömbössége. Irtózunk a háborútól, még inkább a könnyelműen előidézett háborútól, de tudunk elképzelni esetet, amikor a legjámorabb embernek is ökölbe szorul a keze, sőt olyan esetet is, amikor ez az ökölbe szorult kéz le is sujt. Az események tétlen nézése ránk nézve már lealázó. Vagy-vagy! Vagy okos alku, vagy lesújtó ököl, de valami történjék.

De bárhogyan áll is a dolog, felháborító az európai hatalmak részéről az albán eseményeknek nem is páholyból nézése, hanem végtelen közömbössége. Irtózunk a háborútól, még inkább a könnyelműen előidézett háborútól, de tudunk elképzelni esetet, amikor a legjámorabb embernek is ökölbe szorul a keze, sőt olyan esetet is, amikor ez az ökölbe szorult kéz le is sujt. Az események tétlen nézése ránk nézve már lealázó. Vagy-vagy! Vagy okos alku, vagy lesújtó ököl, de valami történjék.

Politizálnak és párbajoznak. Zágrábból

jelentik: A tartománygyűlés indenmitási vitája során ma a Frank-párti Pavunics dr. fejtegette a horvát tulzók programját. Alást foglalt a Magyarországgal való pénzügyi közösség ellen. *Kényszeríteni kell a magyarokat, hogy a törvényt szigorúan tartsák be és Horvátország anyagi érdekeit jobban mozgítsák elő (?)*. Prebeg Vladimir dr. tegnapelőtt a száborban megjegyzést kiáltott a többség felé. Breljanovics Guida képviselő mint nyugalmazott alezredes becsületében sértve érezte magát és tegnap segédeit: Prbicsevics Szvetozár és Ribár dr. képviselőket Prebeghez küldte. Prebeg képviselő Vučkis dr. képviselőt és Mikulics dr. ügyvédjelöltet nevezte meg.

Tanácsi javaslat a MÁV. 20 milliós beruházásáról.

(Saját tudósítónktól.) A magyar államvasutak Szegeden tervezett 20 millió építkezése ügyében igen fontos tanácsi javaslat került a júniusi közgyűlés elé. A magyar államvasutak igazgatósága a beruházások céljaira tudvalevőleg száztiz hold terület ingyenes átengedését kérte a várostól, — mielőtt azonban a tanács a kérelmet a közgyűlés elé terjesztette volna, felvilágosítást kért a MÁV-tól a befektetendő értékekre s egyéb részletekre vonatkozólag. A MÁV igazgatósága erre nyilatkozott. Közölte, hogy a munkálatok végrehajtása 8—12 évet fog igénybe venni, a tervbe vett összes építkezéseket 20 millió korona költségben irányozták elő, a vontató telep építését még ebben az évben megkezdik, a nagy vasuti műhely építését pedig — ha a pénzügyi viszonyok megengedik — 1916-ban. Értesítette továbbá a MÁV a várost, hogy a szeged-rókusi kocsijavító műhelyt nem helyezik el, a lakótelepen gondoskodnak elemi iskola felállításáról és értesítette arról is, hogy nincs kifogása a tanácsnak az ellen a kívánsága ellen, hogy a kért területeknek azokat a részeit, amiket még nem építettek, a város használhassa.

A tanács ezután elkészítette a kért területek térképeit, amelyekből kitűnik, hogy az ingatlan nagysága pontosan 109 hold és 258 négyszögöl, értéke a becsüléssel szerint egy millió 669,780 korona. Meghallgatta a tanács a pénzügyi bizottságot is, amelynek a véleményével egyöntetűen a következő javaslatot terjeszti a júniusi közgyűlés elé:

Mondja ki a közgyűlés, hogy mintegy 109 hold 258 négyszögöl városi föld területet ingyen a m. kir. államvasutak tulajdonába át-

dón a patience-kártya már elvégezte temni-valóját, a szél alig hallhatólag doromból a kémény körül és nagyanyánk letette a regényt, amelyet tán századszor olvasott életében, este új hó esett a barna kert nyugtalankodó, zörgő faleveleire és a láncokról elbocsátott ebek téli kedvvel és türelemmel nyújtózkodtak az udvaron, a kulcsárné sombefőtél kedveskedett a vacsorához és nagyanyám a leereszkedett esti csöndességben megint róka-ugatást hallott a nádas felől, mint tél elején mindig: gyakran hallottam Polkányi órájáról, a legjobb zsebóráról, a mely Füreden, Magyarországon, a hatvanas esztendőben feltalálható volt. A legenda szerint a nap, hold és csillagok járása látható volt az órán, álmatlan éjszakán harangjátékkal mulattatta gazdáját, felébresztette reggel és napközben elvitte azokra a helyekre, ahol Polkányi urnak megjeleni kötelessége volt: a cukrászhoz és a sétatérre. A bécsi Szent István-tornyban éppen annyi időt mutatott az óra és a füredi szivbajosok érverését kitűnően jelentette. Midőn Császár Fruzsina elutazott Füredről, késő ősszel persze, szüreti dalok elhangzása után, a pókfónál szakállal, mint a kalendáriumbeli öregember szállósott: a Polkányi bácsi óráján tartotta számon a füredi közönség, hogy Fruzsinka hol és merre jár. Az öregur kivette a tekintélyes órát a sétatéren, vagy a tóparton és a mutatólapra, amely égi jelekkel volt felszerelve (a skorpió aranyból volt), reápillantott:

— Fruzsinka most ért Veszprémbe! — mondta és elhallgatva körülnézett a platánok alatt, amelyeknek levelei őszi költemények bubánatos hangulatával szállkostak alá, hogy reggeltől estig elborítsák az utakat és a megritkult gallyakon át mindig tisztábban lehetett látni a tó tulsó partjait.

Fruzsina messze utazott. A bécsi táncosnő, aki azon régi és felejthetetlen nyarat Füreden töltötte, a zöld és hervadt-vörös színű bőrládákat kis ezüstkulcsaival bezárva, kejelentette, hogy tán többé sohasem jön Magyarországra. A bécsi színházban új táncmutatványok várták, aztán Baden-Badenben fellép a Társalgó színpadán, talán Bolognába is elutazik ahol egy temető van és egy sírdomb, amelyen egykor üldögélt. A füredi táblalabirák után ismét elkövetkezik a nagyvilág, Páris, talán London, nagy Európa, ahol a színházakban este felgyulnak a csodálatos lámpások és Hornburg, ahol arany peng a zöld asztalokon és a nyerők ékszer és virágot vesznek a táncosnő tiszteletére. Am sohasem felejt el a füredi holdas estéket, a vadludak kiáltását az esti tó felett, a Tihanyból hangzó harangszót, amely manapság úgy csendül meg a távolban, mint a Kisfaludy regéiben, a szerenádokat és éji dalokat, amelyeket boldogtalan gavallérok rendeztek ablaka alatt; sohasem felejt el semmit, szíve és lelke itt marad, érzelmes dallai tovább csengenek a füredi platánok alatt, ám télen Bécsben fog táncolni a színpadon. S egy

napon az órára pillantva, így szólott Polkányi bácsi az Eszterházy tornácán:

— Most ért Pestre Fruzsinka és az Arany-sasban megszállott.

Boldogtalan, esős nap volt, téli hűvösség és alföldi falvak szomorúsága kopogott a fogadó tetőjén, elhagyatott udvarházak és elmerengve füstölgető kémények, buskomor, sáros ebek és életunt öreg cselédek, az égboltozat nyugati oldaláról kelet felé utazó végnélküli felhők és dohos, régi családi limlommal megrakott szobák képe jelent meg a gavallérok képzeletében, akik nyáron és ősszel a bécsi táncosnő társaságában napfényes olasz ligetekről, színes vitorlájú gályákról, vagy Páris esti lámpásairól beszélgettek. Már csaknem jó ismerősük volt a svájci reggel a rózsaszínű havasok között, ahol az erdőben a piros gyöngyvirág nyílik, mint a hajnal lányai; Bencsik, a sáros gavallér estenden a tó partján hallgatván Fruzsinka lágy madárhanghoz hasonló szavát, képzeletben postakocsin ült az Anglia déli részeibe vezető országúton, amely helyet a britek virágos kertjének szokás nevezni; Barbulyai — az erdélyi hegyek közül — az egyedülállót óráiban, lefekvéskor, vagy ábrándos délután a bécsi táncosnő hattyuprémes színházi kabátját őrizte karján az öltözők folyosóján; Micskei nyírségi pajkos és egykor gárdista az osztrák és olasz határon ült egy vendégfogadóban, amíg az utazókocsi kerekét megigazítja a kovács, a padrone piros borral szolgál,

BERSON

Summizárok
a legjobb.